APOSTOLUL

Revista cadrelor didactice din județul Neamț

SERIE NOUĂ, ANUL I, NR. 5-6 (IULIE-AUGUST) 1999

TOATĂ LUMEA DĂ VINA PE TOATĂ LUMEA

Încet - încet se sting şi ultimele ecouri ale primei sesiuni de bacalaureat din acest an şcolar. Elevii dau vina pe cei care au elaborat subiectele, părinţii acuză pe elevi şi, nu de puţine ori, pe profesorii care i-au pregătit în ultimii patru ani de şcoală, profesorii socotesc vinovaţi atât pe părinţi cât şi pe elevi. Cu alte cuvinte, toată lumea dă vina pe toată lumea aruncând "pisica moartă" în grădina celuilalt.

Fără a avea pretenţia că deţin adevărul în această problemă, îmi voi da şi eu "cu părerea". Cred, sunt convins chiar, că "insuccesele" din ultimii doi ani la examenul de bacalaureat, consfinţite în procentele mici de promovabilitate, au o cauză mult mai profundă şi ea constă în organizarea şi desfăşurarea sistemului de învăţământ din România care, cu toate măsurile de "reformare" (vezi "Micul dicţionar enciclopedic"), se desfăşoară, în linii generale, aşa cum ne-am obişnuit în ultimii cincizeci de ani.

Ceea ce nu înţeleg unii, iar alţii se fac că nu înţeleg, este faptul că a început să nu se mai promoveze asemenea examene în procent de 100% ca pe vremea ştim noi cui. Cine consideră, totuşi, că procentele înregistrate la sfârşitul acestei sesiuni de examen sunt mici să mai ţină seama şi de următoarele situaţii: unii profesori examinatori au dat dovadă de mai multă clemenţă din proprie iniţiativă sau "stimulaţi" de conducerile liceelor, de colegii de breaslă, şi de ce nu, chiar de unii părinţi "mai insistenţi", că doar toată lumea ştie legea lui "om" (cu "o" mic, nu legea lui OHM): "Eşti om cu mine, sunt om cu tine." Aşadar, din totalul de promovaţi, scăzând şi numărul elevilor ce aparţin acestei categorii de "favorizaţi", vom obţine procentul real de promovabilitate.

Am spus şi cu alte ocazii, mai mult sau mai puţin oficiale, şi repet şi acum: când vom înţelege că studiile liceale nu trebuie să aibă caracter de masă, ci de pregătire a viitoarelor cadre de elită în diferite domenii, atunci vom avea absolvenţi de liceu care vor fi în stare să elaboreze un "eseu" publicabil în limba română, să stăpânească la perfecţie o limbă străină, să nu spună sau să nu scrie inepţii despre un anumit eveniment din istoria românilor şi să rezolve fără dificultate probleme de ordin ştiinţific

Constantin TOMŞA

(Continuare în pag. 7)

BACALAUREAT NAŢIONAL 1999

Dialog cu dl. prof. Iosif Francisc Gille, inspector general al Inspectoratului Şcolar al judeţului Neamţ

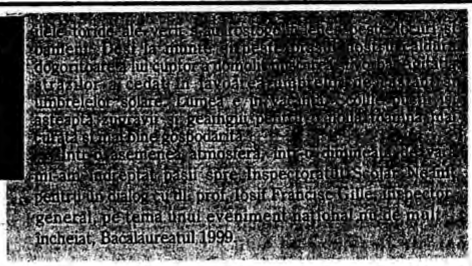

R: Bună dimineaţa, domnule profesor!

şi dialogul porneşte abrupt:

Suntem sau nu suntem în vacanţa mare?

I.G.: Şcolile da, cei mai mulţi colegi da, elevii da, noi cei de aici încă nu. (Dacă acest răspuns vă poate satisface.)

R: Răspunsul ca oricare altul şchiopătă, deoarece în afara personalului tehnico - administrativ al instituţiei pe care o conduceţi, ceilalţi salariaţi de specialitate sunt cadre didactice şi conform Legii Învăţământului şi a Statutului Personalului Didactic beneficiază de aceleaşi drepturi, deci şi de un concediu legal de 76 de zile.

I.G.:Drept aţi spus, numai că noi, inspectorii nu putem niciodată beneficia de aceste drepturi legale. Încercăm pe cât posibil să asigurăm fiecăruia măcar o lună de concediu. Cât despre drepturile băneşti cuvenite zilelor neefectuate să nu mă întrebaţi deoarece răspunsul îl cunoaşteţi dinainte, ne-am obişnuit fără bani.

R: !!? Şi ei tac, nu spun nimic?

I.G.: Dacă noi am spune şi am cere, ceilalţi-ce ar trebui să mai facă?!

Fără alte comentarii, dialogul s-a translat tematic din nou direct:

R: Examenul s-a încheiat, rezultatele s-au înregistrat, contabilizat şi raportat. Cum apreciază Inspectorul General sesiunea iunie 1999 a primului Bacalaureat Naţional?

I.G.: Dacă vreţi după rezultatele statistice 88% admişi, faţă de procentul general pe ţară 72%, ne-ar permite să ne lăudăm, dacă avem în vedere complexitatea Bacalaureatului, marea lui diversiune în desfăşurare pe zone şi centre, atunci se cuvin anumite nuanţări de rigoare.

R: Care ar fi acestea?

I.G.: În primul rând diferenţele nesemnificative, dar reale de la o comisie la alta, de la un centru la altul, în aprecierea candidaţilor la probele orale cu note întregi de la 1 la 10, sau la cele scrise cu punctaj de la 1 la 100. În al doilea rând, unele inadvertenţe între cerinţele subiectelor propriu-zise şi baremele de corectare, ca să nu mai vorbim de unele modificări ale acestora chiar pe parcursul desfăşurării probelor (română, matematică, istorie, fizică, chimie etc.).

Trebuie să recunoaştem că în organizarea strictă a desfăşurării probelor mai există lacune: cadrele didactice care supraveghează nu au aceeaşi atitudine corectă, intransigentă faţă de cerinţele impuse de regulament, ceea ce conduce într-o anumită măsură la influenţarea rezultatelor scrise.

Deşi formulate la nivel naţional, biletele pentru probele orale permit încă suficiente abateri, divagaţii, iar comparate între ele sunt inegale ca grad de dificultate, avantajându-i sau dimpotrivă, pe candidaţi.

Faptul că cinci candidaţi au fost eliminaţi din examen dovedeşte încă disponibilitatea unui anumit număr de candidaţi spre înşelăciune, fraudă (se impune o exigenţă sporită din partea supraveghetorilor!).

Interviu realizat de prof. Ştefan CORNEANU

(Continuare în pag. 7)

ALFABETAR

A Educatorul trebuie să ştie să relaţioneze natural cu lumea, să-şi deschidă inima pentru a realiza o punte de comunicare între el şi copii, să înveţe să-şi domine propriul temperament, să-şi creeze acea stare spirituală care să-i asigure forţa, siguranţa şi conştiinţa unei mari responsabilităţi.

B Rolul dascălilor este acela de a permite personalităţii copilului să se dezvolte liber, ajutându-l să găsească relaţia potrivită dintre trupesc şi sufletesc, relaţia dintre individualitatea proprie şi mediul natural şi uman în care trăieşte, meditând adânc la spusele lui Kahlil Gibran:

"Puteţi nazui să fiţi ca ei, dar nu căutaţi să-i faceţi asemeni vouă,

Pentru că viaţa nu merge înapoi, nici zăboveşte în ziua de ieri."

C Orice demers practic uman, înainte de a se efectua, este construit în minte ca necesitate, utilitate şi finalitate, stare de meditaţie, posibilitate, strategie, şansă a reuşitei, valoare socială sau/şi personală a activităţii respective.

Prof. Elena IORDĂCHESCU

Dascălul

A fost o vreme când cel care îi punea elevului condeiul în mână, învăţându-l buchiile şi descifrându-i gândurile se numea dascăl, iar datorită importanţei sale sociale şi naţionale, i se mai spunea şi apostol, cu sensul oarecum înrudit cu cel al ucenicilor lui Iisus, întrucât şi ei răspândeau lumina devenirii întru fiinţă. Că uneori dascălul nostru avea într-o mână şi psaltirea, precum corifeii Şcolii Ardelene, mitropolitul Veniamin Costache sau alţi înalţi prelaţi din vremuri de demult sau mai aproape de noi, era în firea lucrurilor, pentru că, la noi, la români, biserica a fost "liantul" care ne-a menţinut împreună în ciuda tuturor vicisitudinilor. Nu întâmplător, în satele noastre (şi în special în Ardeal), şcoala se afla lângă biserică.

E minunat să modelezi şi să dai omenirii dintr-un pui neajutorat - un OM! El este un

Înv. Liviu UNGUREANU

(Continuare în pag. 7)

Apostolii

ÎNVĂŢĂTORUL ŞI PREOTUL

Că Domnul Trandafir al lui Mihail Sadoveanu a existat şi continuă să existe într-o parte sau alta a ţării, nu am nici cea mai mică îndoială. Chiar eu l-am avut învăţător. Îl chema Emil Ştefănescu dar noi îi spuneam ca toţi copiii "Domnu'". De la el am învăţat să fiu şcolar şi, chiar dacă o să vi se pară că mă laud, sunt şcolar şi acum. Lui îi datorez, nu instrucţiunea mea, de care sunt mai degrabă nemulţumit, ci dragostea pentru şcoală, locul unde, în afară de familie, m-am simţit cel mai bine.

Domnu' era ieşit din comun. Să nu vă închipuiţi că era blând, glumeţ şi iertător. Era sever (bătaia la palmă cu vargă era pe atunci pedagogică), era foarte drept iar când zâmbea - făcea acest lucru foarte rar - se lumina clasa.

Avea vocaţie. Ştia să stârnească din le miri ce curiozitatea noastră, avea un farmec special al lui şi parcă ne spunea tot timpul poveşti. A făcut acest lucru şi cu "tabla înmulţirii". Tot ce ne zicea era interesant şi mai ales important. Cu Domnu' Ştefănescu aveam, nu ştiu cum să vă spun, sentimentul de bărbăţie. Nu semăna deloc cu Domnul Trandafir dar era Domnul Trandafir altcumva.

Eduard COVALI

(Continuare în pag. 7)

Ctitori nemţeni ai şcolii româneşti moderne

VASILE CONTA

Opera filosofului, juristului, pedagogului, orizont şi perspectivă în viitor. A profesorului de drept, făcut, lucru foarte important, ordine în civil al Universităţii, apărătorul de onoare al Ministerului. ieşene, cugetătorului, "Gânduri pedagogice a exprimat în jurnalistului, oratorului, toate lucrările lui filosofice, juridice şi poetului şi omului politic politice. Multe asemenea gânduri se VASILE CONTA, născut, găsească în "Cugetări" scoase de la Ghindăoani, Neamţ în prietenii lui din arhiva rămasă după 15.12.1845, este încă moartea-i prea timpurie. Menţionăm puţin cunoscută deşi a că a murit de tuberculoză la 21 aprilie fost competitivă pe piaţa 1882 (abia împlinise 36 de ani), în intelectuală apuseană a Bucureşti, dar înhumat la Iaşi. vremii şi a rămas mereu Transcriem doar trei din gândurile actuală, putând fi încă - bine folosită - pedagogice din "Cugetări": **1."După resort al "devenirii întru fiinţă" a cum o igienă bine înţeleasă opreşte flagelul unei boli, tot societăţii româneşti în mileniul al astfel o morală aplicată cu tactică III-lea. împiedică surparea societăţii.";** Autorul lucrărilor filosofice de **2."Popoarele vor fi fericite atunci** european răsunet "Teoria **când educaţia integrală a** fatalismului" (1877), "Teoria **cetăţenilor se va sprijini pe adevăr** ondulaţiunii universală" (1878), **şi dreptate."; 3."Dacă un popor** "Bazele metafizicii" (1880) ş.cl., care **n-are o tinerime educată,** se constituie într-un veritabil sistem **entuziasmată, cultă şi cu dor de** filosofic românesc, poate fi considerat **ţară este pierdut pentru** şi creatorul unei concepţii pedagogice **totdeauna."**

româneşti moderne, viabilă şi durabila.

Fiind remarcat în activitatea-i parlamentară de către I.C. Brătianu, este convins de acesta să primească funcţia de ministru al Instrucţiunii Publice şi Cultelor, cu misiunea de a înfăptui o reformă a învăţământului, necesara atunci. A primit, motivând că: "trebuie să primesc, căci eu nu fac politică din ambiţia de a parveni, ci la mine politica e un mijloc de a aduce mai repede îmbunătăţiri mulţimii." A fost ministru al Instrucţiunii Publice şi Cultelor între 20 iulie 1880 - 10 aprilie 1881.

De scurtul său ministeriat se leagă unele benefice masuri concrete şi o modernă reforma a învăţământului românesc, conceputâ, dar neaplicată. În toamna anului 1880 a înfiinţat şcoli normale superioare la Bucureşti (director, N. Quintescu) şi la Iaşi (director, I. Culianu), şcoli cu

Vocaţia pedagogică excepţională a marelui gânditor nemţean universal s-a concretizat în "Expunerea de motive a proiectului de lege asupra instrucţiunii şi în "Proiect de lege asupra instrucţiunii publice şi private", întocmite îndată după ce a devenit ministru. Din păcate, aceste valoroase documente sunt prea puţin cunoscute, întrucât n-au mai fost reeditate după publicarea lor în volumul "Discursuri parlamentare", editat la Iaşi, în 1899, de către iubitoarea sora a filosofului, Ana Conta - Kernbach, ea însăşi un reputat pedagog, afirmată pe plan european prin lucrări prezentate la unele congrese internaţionale de pedagogie.

A mai apărut în lucrarea "Opere complete. Filozoful Conta", editată de Octav Minar la Editura Sfetea, f.a. (1914?), de 954 pagini, din care vom cita şi noi, indicând doar pagina.

Acest "Proiect de lege..." conţine 245 de articole, grupate în trei titluri: I."Despre administraţiunea instrucţiunii" (pp.761 - 769); II. "Despre personalul învăţător" (769 - 783); III. "Despre şcoalele publice" (783 - 827). Titlurile sunt structurate pe capitole, iar acestea - în unele cazuri - pe secţiuni şi subsecţiuni.

Spaţiul ne îngăduie să transcriem doar un gând din "Expunerea de motive..." care poate fi preluat ca o sarcină a învăţământului românesc şi pentru mileniul al III-lea: *"În privinţa organizării instrucţiunii publice şi a şcoalelor, noul proiect asigurează fiecărui român câştigarea instrucţiunii generale indispensabilă unui bun cetăţean şi unui om civilizat al timpului nostru, iar pe de altă parte, câştigarea unei profesiuni cu care sa se poată lupta pe terenul economic pentru cel mai mare folos al său propriu şi al ţării."* (pp.758 - 759).

Deşi foarte necesară ţării în acea epocă de depersonalizare a statului român după proclamarea neatârnării şi pregătire a regatului, legea a stârnit pasiuni politice (Conta nu era membru al partidului liberal), care au stopat aplicarea legii şi au grăbit boala (tuberculoza) autorului ei. Din fericire, ea a influenţat toate legile învăţământului care au urmat, începând cu cele ale lui Spiru Haret, pe care Conta l-a promovat în ierarhia învăţământului.

Scrisese profetic cândva: *"O rază venită din soare nu poate fi niciodată murdărită de praful ce întâlneşte în drumul ei. Tot aşa o idee pornită dintr-o inteligenţă superioară nu poate fi acoperită de colbul nemerniciei omeneşti."*

Profesor Traian CICOARE

G. BOGREA ŞI MISIUNEA MEDICALĂ FRANCEZĂ (1917)

"Non! Et maintenant nous devons voir la manquel"

În a doua perioadă a primului război mondial, când România era redusă doar la teritoriul Moldovei, în sprijinul eforturilor de a supravieţui s-a sărit în ajutor Franţa - prietena dintotdeauna a poporului şi statului român. Luptă unită a celor două popoare - român şi francez - împotriva armatelor Puterilor Centrale le-a unit şi mai mult, încât cuvintele adresate, cu decenii în urmă, de către I.C. Brătianu şi C.A. Rosetti lui Edgar Quinet erau în actualitate. "Orice român are două patrii: mai întâi pământul în care s-a născut şi apoi Franţa. Franţa ne-a crescut, ne-a învăţat carte. Scânteia, care încălzeşte patria noastră, am luat-o de la căminul Franţei."

Prefectura Neamţ a fost anunţată despre sosirea, la începutul lunii ianuarie 1917, a grupului de medici militari francezi, la 29 decembrie 1916, prin Adresa nr. 12651 a Direcţiei a IV-a sanitare din Ministerul de Război, semnată de generalul medic C. Antoniu - originar din judeţul Neamţ. În fruntea echipei s-a aflat colonel dr. A. Gauthier - inspector sanitar însărcinat de către Crucea Roşie din România să răspundă de întreaga activitate chirurgicală şi de igiena populaţiei din judeţul Neamţ. Mai mult, C. Antoniu atrăgea atenţia Prefecturii Neamţ că "întregul personal de specialitate român este subordonat direct serviciului de control medical francez."

În ziua de 3 ianuarie 1917, în prezenţa a sute de locuitori ai oraşului Piatra Neamţ, autorităţile locale în frunte cu prefectul N. Brânzeu, au întâmpinat la Gara Nouă pe medicii francezi, văzând în aceştia *"ajutorul concret pe care ni-l putea acorda Franţa, redându-ne cu această ocazie credinţa nestrămutată în victorie, acea credinţă dârză, fără de care unitatea naţională nu se putea înfăptui."*

Fost medic şef al Expediţiei militare franceze în Maroc, prieten apropiat al dr. Clunet - profesor la Collège de France, dr. A Gauthier, odată cu repartizarea medicilor pe spitale, ajutat fiind de dr. Ştefan Predescu, le-a cerut acestora *"să pună în slujba poporului român, atât de greu încercat, toată priceperea şi experienţa lor, cuceririle ştiinţei medicale franceze"* - considerată în acel timp ca cea mai bună din lume.

În luna martie 1917, printre sarcinile multiple ce le avea de îndeplinit, dr. A. Gauthier trebuia să înfiinţeze şi să organizeze din ordinul generalului M. Berthelot un spital militar de interes naţional pentru militarii misiunii franceze răniţi pe front. Întrucât oraşul Piatra Neamţ era suprapopulat, colonelul A. Gauthier s-a orientat spre Staţiunea balneara Băltăţeşti şi Tg. Neamţ.

Însoţit de maiorul dr. Sampède Tarbos şi dr. Ştefan Predescu - medicul şef al judeţului Neamţ, la 23 martie 1917, vizitează conacul contesei Martha de Blammé (fosta printesa Cantacuzino) şi găsindu-l necorespunzător, a inspectat spitalul militar nr.31 condus de dr. V. Tatomir. Prezentarea personalului şi a unităţii militare a fost făcută - aşa cum rezultă din Arhivele Statului din Iaşi - de Victor Păpilian, medicul şef al spitalului recent numit prin Ordinul nr.45, al Cartierului General, din 28 ianuarie 1917 (este vorba de viitorul om de ştiinţă român, prof. univ.dr. în Cluj, scriitor şi eseist - n.n.).

Ajuns la Tg. Neamţ, automobilul s-a oprit sub Cetatea lui Ştefan cel Mare, care domină falnic întreaga Vale a Ozanei. După o succintă prezentare a istoriei acesteia, grupul de medici s-a îndreptat spre Şcoala primară nr.1, în localul căreia fusese organizat Spitalul militar nr. 430. Peste tot domina ordinea şi curăţenia, fapt pentru care "oaspetele francez a felicitat întregul personal". După schimbarea unor impresii privind frumuseţile acestor locuri legendare, pline de istorie eroica a poporului român, dr. Gauthier, dând să plece, i s-a adresat d-rului Tănasache, directorul spitalului, cu următoarele cuvinte: "Non! Et maintenant nous devons voir la manquel" (Nu! Şi acum să vedem morga!").

Intenţia inspectorului francez, a "omului în negru", cum i se mai spunea, a produs pentru moment derută în rândul asistenţei, deoarece nimeni nu se gândise la destinarea unei încaperi pentru morgă. "Dr. Tanasache - consemneaza documentele - devenise livid, iar dr. Ştefan Predescu, furat de amintiri, privea cu ochii lui trişti spre curtea şcolii, neauzind invitaţia făcută."

Sesizând situaţia critică în care se gasea, învăţatorul George Bogrea - administratorul spitalului -, spontan din fire, a stabilit prin intervenţia lui buna dispoziţie, cuvinte intrate în istorie, raspândite după război nu numai în România, dar şi în cercurile medicale din Franţa: "Monseur le Colonel! Chez nous il n'y a pas de morts". ("Domnule Colonel! La noi nu se moare!").

Surprins de optimismul învăţatorului român, cunoscător la perfecţie a limbii lui Voltaire, dr. A. Gauthier a zâmbit (lucru rar întâlnit), i-a strâns mâna, fără să ştie că peste două săptămâni, la începutul lui aprilie 1917, "George Bogrea nu va mai fi printre cei vii, viaţa-i tânără fiindu-i curmată de tifosul exantematic".

Prof. Constantin PRANGATI

(reluare din numărul trecut)

RELAŢIA - PROFESOR - ELEV - PĂRINTE, ÎN CONTEXTUL REFORMEI ŞCOLARE

Activitatea s-a desfăşurat prin întâlniri lunare, de 2-4 ore, cu expuneri tematice asupra unor probleme de reformă şcolară şi de cercetare psihopedagogică, convorbiri şi dezbateri, administrarea unor chestionare de autocunoaştere a aptitudinilor, intereselor şi opţiunilor, jocuri de rol, evaluări periodice privind realizarea sarcinilor propuse.

Obiectivele stabilite de realizatori au urmărit cunoaşterea mai aprofundată între membrii fiecărui grup şi a grupurilor între ele, debocarea căilor de comunicare, crearea unui climat de încredere şi de parteneriat, formarea abilităţilor de atenuare şi de rezolvare a conflictelor.

Acum, la aproape jumătatea parcurgerii demersului în discuţie (n.n. - textul a fost depus la redacţie la începutul lunii iunie), opinia noastră este că, din punctul de vedere al relaţiilor care se stabilesc cu subiectul educaţiei - elevul, şcoala şi familia instruiesc şi educă cu mijloace perimate. Şi profesorul şi părintele se cred oameni pe deplin formaţi, stăpânitori ai unor adevăruri absolute, pe care trebuie neapărat să le introducă în mintea şi în sufletul copilului. Stare de fapt care vine în contrast cu ceea ce spune A. Berge: "Pentru a educa un copil trebuie mai întâi şi fără încetare să te educi pe tine." (A. Berge, Education familiale, Paris, 1967). În şcoală au prioritate problemele de conţinut şi sunt neglijate aspectele relaţionale, care se crede, în mod eronat, că se vor impune de la sine pe un făgaş normal. Se pune accent pe ceea ce trebuie să înveţe elevul, dar nu cum să înveţe şi cum să relaţioneze, cum să se pregătească pentru viaţă.

În urma unor evaluări parţiale ale activităţii noastre, am desprins principiile care urmează, fără pretenţia de a spune lucruri de noutate izbitoare, pe care ne propunem să le respectăm pentru finalizarea modului la care lucrăm - **Democratizarea şi optimizarea relaţiilor profesor, elev, părinte, în spiritul reformei şcolare.**

1. Cunoaşterea profundă a elevilor este o cerinţă primordială a înnoirii şcolii.

Profesorul şi părintele trebuie să opereze cu aprecieri corecte asupra personalităţii copilului. Tendinţele de supraapreciere a posibilităţilor copilului, de către mulţi părinţi, sau de etichetare simplistă a subiectului învăţării de către profesor, sunt profund dăunătoare. Copilul trebuie descoperit, cu migală, cu toate trăsăturile sale pozitive şi cele demne de îndreptare.

Din discuţiile deschise avute cu elevii, însă, am avut surpriza să constatăm că cei mai mulţi dintre ei se simt neînţeleşi şi abandonaţi de profesori şi de părinţi. Şi am mai observat apoi că, în contul unor motive neînţelese, au tendinţa să fie mai indulgenţi cu părinţii pentru păcatele acestora în legătură cu ei. În schimb sunt destul de exigenţi cu profesorii care îi tratează greşit şi inadecvat, solicitându-le acestora un plus de cunoaştere şi de acţiune. Să intuiască ei oare că aceştia din urmă au o calificare pedagogică care-i obligă să nu greşească şi să nu le afecteze personalitatea?

Cunoaşterea adâncă a copilului va da eficienţa dorită oricărei acţiuni educative. "Instinctele şi capacităţile proprii ale copilului furnizează materialul şi determină punctele de plecare ale întregii educaţii... Fără cunoaşterea structurii psihologice şi fără cunoaşterea activităţilor individului, procesul educativ este hazardat şi orb." (John Dewey, **Crezul meu pedagogic**).

Prof. metodist Dan Agrigoroae, CCD Neamţ; prof Doina Baroiu, Şcoala nr. 1 Vînători

(Continuare în pag. 3)

CĂTRE UN ALT APOSTOLAT?

Şcoala Normală sub semnul schimbării

Într-o vreme, precum cea de azi, pe sub semnul schimbării, Şcoala Normală tre[illegible] Liceu Pedagogic, rezidă în [illegible] opţiuni fundamentale:
- păstrarea [illegible]
- pregătirea [illegible]
- documentarea [illegible]
- extrascolară [illegible]
- [illegible]
- [illegible]

Ce au reprezentat Şcolile Normale pentru învăţământul românesc este un lucru unanim recunoscut: instituţii şcolare cu o tradiţie şi vechime impresionante, ce au pregătit **apostoli** trimişi să semene lumină în lumea satelor, adevăraţi **patriarhi** ai spiritualităţii româneşti.

Preparandiile înfiinţate pe pământ românesc în veacul al XIX-lea ("Preparandia" din Piatra Neamţ a fost înfiinţată în 1860, îndemnul lui V.A. Urechia), Şcolile Normale ce au urmat acestora (la 15 noiembrie 1912 se înfiinţa la Piatra Neamţ Şcoala Normală de Băieţi, a patra din Moldova) au contribuit din plin la crearea celui mai valoros capital al societăţii: omul, formarea personalităţii umane.

Dar timpul nu mai are răbdare şi învăţătorul, educatorul de azi se confruntă cu alte realităţi: alte conţinuturi, alţi elevi şi părinţi, noi obiective ale politicii educaţionale. De aici, necesitatea prezenţei "spiritului universitar" în formarea învăţătorilor, educatoarelor, care sunt gata oricând să înveţe şi au oricând despre ce să înveţe, după cum spunea Iorga.

În contextul acestor majore transformări ale învăţământului românesc, ale Liceului pedagogic în cazul de faţă, disponibilitatea pentru reformă a oamenilor şcolii se corelează cu neliniştea şi nesiguranţa, cu incertitudine şi prejudecăţi, cu întrebări apăsătoare precum: "pentru cine facem reforma?", "drumul spre modelul cultural european înseamnă sacrificarea propriilor noastre modele?".

Dincolo de aceste temeri şi nelinişti, un lucru rămâne cert: reuşita reformei învăţământului românesc este determinată, alături de alţi factori, şi de omul de la catedră, căruia trebuie să îi restituim demnitatea profesională şi cea materială.

După cum cheia ameliorării societăţii româneşti se află în educaţie, cea a găsirii unui nou drum în învăţământul nostru se află în "reforma internă" a omului de la catedră, în reconstrucţia sa morală şi etică. Cu atât mai mult, în acest context, este viabilă ideea "apostolatului" în lumea de azi.

Educatorul din pragul mileniului al treilea va trebui să fie, pe rând, consilier şi lider, partener şi model uman, prieten şi specialist, pentru că numai astfel va reuşi să deschidă ochii minţii, să arate folosul ştiinţei, să descopere frumuseţea învăţăturii şi fericirea luminării.

Profesor Mihaela GHERGHELESCU, Liceul pedagogic "Gheorghe Asachi" Piatra Neamţ

Să ne uităm la cei de ieri pentru a-i vedea pe cei de mâine

Educatorul reprezintă şi azi, a reprezentat şi ieri şi va reprezenta şi mâine o necesară îmbinare de calităţi native, cunoştinţe teoretice şi experienţă personală. Sunt dectul de rari cei care excelează la toate aceste capitole şi nimic nu ne face să credem că în viitor va fi altfel. Profesorul perfect - ca, de altfel, şi funcţionarul perfect, medicul perfect, avocatul, politicianul, tehnicianul etc. - va rămâne o himeră.

Şi totuşi, este clar că mentalităţile se schimbă de la o epocă la alta, azi mai repede decât ieri, mâine mai repede decât azi. Atunci, cu siguranţă, şi modificarile ce vor fi evidente la dascălii de mâine trebuie căutate la nivelul mentalităţilor. Ei nu vor fi nici mai deştepţi, nici mai buni, nici mai înţelepţi decât cei de azi, dar vor gândi puţin altfel, vor avea un unghi puţin diferit din care-şi vor privi menirea.

Vor trebui să se schimbe profesorii şi pentru gradul de complexitate al muncii lor va creşte; nimeni nu-şi închipuie că învăţământul se va mai desfăşura cu elementele simple de azi. Dar cea mai importantă modificare trebuie să apară în felul cum vor privi educaţia. Ce fel de educaţie este aceea care dă elevului ceea ce nu-i trebuie sau ce nu-l interesează?

Şcoala mileniului trei trebuie să fie o şcoală cu raportările schimbate. O şcoală în care elevul să întrebe şi profesorul să răspundă. O şcoală în care profesorul să fie un fel de Mircea Vulcănescu educându-l pe Ştefan Fay: elevului să-i aparţină iniţiativa temei discutate, iar profesorului să-i revină rolul de a-l conduce spre descoperirea individuală (dirijată, bineînţeles) a ceea ce-l interesează; o şcoală în care să se ofere căi de autoinstruire, instrumente de investigare şi să creeze aptitudini.

Pentru că nimic nu este nou sub soare, imaginea profesorului mileniului trei trebuie căutată în exemplele de mari profesori din trecut. Şi oricât am căuta, tot la Socrate ajungem. Pentru a-şi da măsura valorii sale, orice generaţie are nevoie de un Socrate. Cu atât mai mult generaţiile viitoare, pentru care profesorul care dă informaţii, oricât de multe şi de interesante, oricât de bine prezentate şi de accesibile, practic, nu-şi va mai avea rostul în condiţiile în care şi azi volumul informaţiei este atât de mare încât nu mai poate fi cuprins în nici o şcoală. Selecţia conţinuturilor va fi din ce în ce mai dificilă şi, oricât de bine făcută, nu va răspunde niciodată nevoilor fiecărui elev în parte. Din această cauză, profesorului îi va reveni rolul de a depista ce vrea fiecare elev şi de a-l călăuzi să găsească.

Profesorul de mâine va fi un călăuzitor, un ghid care să indice direcţia pe care elevul să se îndrepte pentru a găsi ceea ce caută, dar nu poţi călăuzi pe nimeni înainte de a-i câştiga încrederea. De aceea va fi munca profesorului de mâine mai dificilă, nu din pricina calculatorului, ci din cauza Omului pe care va trebui să-l convingă că-i este prieten.

Prof. Constantin GHERGHELESCU
Şcoala nr.28 Piatra Neamţ

START SPRE APOSTOLAT

"Amintire... În curând totul va fi o simplă amintire a unor ani prin care am trecut într-o goană fantastică, unor ani care ne-au făcut poate mai buni. Oameni, locuri şi întâmplări le lăsăm în urmă şi aşternem la picioare valuri de amintiri ca că am fost cândva liceeni, că am trecut prin viaţă învingători.

Purtăm în noi amintirea acestor ani şi oricât de greu ne-ar fi, să-i facem să fie mereu luminoşi."

(Camelia Violeta Ungheanu, clasa a XIII-a A)

"Am crescut spiritual în mijlocul unui colectiv minunat, îndrumaţi de nişte profesori deosebiţi."

(Aurica Polosan, clasa a XIII-a A)

"Ce am făcut? Mi-am condus copilăria spre maturitate."

(Otilia Caraza, clasa a XIII-a A)

"O sfântă şi dulce viaţă de liceu! Tu eşti visteria nesecată de mângâiere a sufletului meu. Tu eşti grădina dezmierdătoare de dulci amintiri, tu eşti izvorul meu de însufleţire şi iubire."

(Cătălina Cernat, clasa a XIII-a A)

"Cinci ani de zile sunt greu de rezumat în câteva propoziţii, care se mai doresc a fi şi inteligente... Totuşi, ca oricare, am făcut şi bune şi rele. Poate mai multe rele decât alţii şi mai puţine bune decât ceilalţi, încercând să fac totul aşa cum am crezut şi cum am simţit eu. Ceea ce este mai important este că nu regret mai nimic..."

(Ioan Nica, clasa a XIII-a A)

"Îmi voi lua în serios rolul de învăţătoare. Îmi va face o deosebită plăcere să lucrez cu cei mici."

(Irina Stamate, clasa a XIII-a A)

"Voi fi o luptătoare, pentru că doar aşa cred că cineva poate va reuşi în viaţă. Secretul mai va fi: ambiţie şi voinţă, calm şi credinţă."

(Carmen Tabercea, clasa a XIII-a A)

"Voi da piept cu viaţa, evident. Fiecare trebuie s-o facă odată şi odată, nu? Dacă îmi va fi greu sau uşor depinde numai de mine. Deocamdată adopt tehnica "paşilor mărunţi" şi deviza "toate la timpul lor".

(Dumitrela Andrieş)

RELAŢIA - PROFESOR - ELEV - PĂRINTE, ÎN CONTEXTUL REFORMEI ŞCOLARE

(Urmare din pag. 2)

2. Abordarea unui stil democratic în relaţiile cu elevii este un principiu de bază pentru promovarea unei autentice reforme şcolare. Mediul şcolar şi cel familial trebuie să ofere un regim coerent, să statornicească sentimentul de încredere al elevului, să-i formeze spiritul de iniţiativă şi să-i cultive capacitatea de decizie.

Profesorul şi părintele trebuie să înlesnească participarea elevului la rezolvarea problemelor educative care-l privesc, în spiritul unei solidarităţi şi a unei angajări comune. În acest context copilului trebuie să i se ia în considerare disponibilitatea şi posibilităţile de acţiune. Cei doi factori educativi trebuie să lupte pentru a câpăta autoritate în faţa elevului prin felul lor de a fi şi de a acţiona, cu inteligenţă şi competenţă pedagogică. Vorbele şi faptele recomandate au autoritate faţă de şcolar numai când se sprijină pe modele semnificative.

3. Cultivarea spiritului de iniţiativă şi a responsabilităţii în faţa vieţii reprezintă o altă necesitate pentru adaptarea şcolii româneşti la noile realităţi psihosociale. În acest sens este de necontestat remarca unor pedagogi care spun că educaţia este un drum lung pe care copilul îl parcurge pentru a învăţa să se dispersează de părinţi şi de profesori. Adevărul este cunoscut şi dă roade, pe măsură, pentru părintele şi pedagogul american, de exemplu, care-i oferă tânărului libertatea ca după 16 ani să se descurge aproape singur şi să înveţe a-şi valorifica propriile puteri. Este, dacă vreţi, o autentică şcoală a vieţii şi a călirii pentru lupta impusă de aflarea adevărurilor lumii. Pe de altă parte, un părinte sau un dascăl român are tendinţa de a-şi dăscăli odrasla ori învăţăcelul chiar şi după terminarea unor studii superioare.

Concluziile evaluărilor parţiale ale demersului nostru ne îndreptăţesc şi ne încurajează să ne continuăm drumul şi să recomandăm iniţierea practicii şi de către alţi colegi. Numai prin căutări şi implicare directă, profesorul, elevul şi părintele pot conlucra armonios şi eficient.

ANORMALITATEA ACCEPTATĂ

- "Uf!... Am dat şi bacaloriatul ăsta!"

Examenul de bac, sesiunea iunie 1999, a revelat un Creangă extrem de actual. Şi aceasta nu numai pentru că "a picat" la proba scrisă de Limba şi Literatura Română ci şi pentru că a întărit adevărul celebrei sale sintagme care definea învăţătura "meşteşug de tâmpenie", definiţie valabilă la ambele extreme ale sistemului educaţional românesc: onor Ministerul - perpetuul generator de confuzii - şi Maria Sa Elevul, nedezmiţitul fauritor de perle.

Despre iniţiativele şi directivele trimise "de sus", cel mai bine ar fi scris Titu Maiorescu, actualizând o mai veche teorie, cea a formelor fara fond, al carei element de noutate ar consta doar în tratarea neglijent egala a expresiei şi a conţinutului. Consecinţa imediata este înradacinarea ideii ca bacalaureatul a devenit o modalitate cel puţin desueta de examinare, care permite acceptarea cu indiferenţa a disfuncţionalităţilor. Caci e greu sa explici altfel aspectul "cârpit" al biletelor pentru oral, scrise în trei feluri: de maşina, de calculator, de mâna (doar daca regimul de austeritate nu a împiedicat trecerea lor "pe curat" din cauza preţului hârtiei), punctajele care au încercat sa revolutioneze sistemul de evaluare (doar daca nota 11 nu mai e glumita profesorilor pentru elevii în prag de corijare), dezacordurile (care slava Domnului, macar n-au aparut în formularea subiectelor la Limba şi Literatura Româna), modificarile din ora în ora ale baremelor (care dadeau jenanta impresie ca au fost verificate abia dupa ce au fost facute publice) ş.a.m.d. Şi daca forma ar putea fi trecuta cu vederea - invocându-se eliberarea de rigidele reguli estetice, aritmetice, lingvistice, semantice - mai greu de escamotat sunt erorile de fond, un "conglomerat" de formulări incorecte, incomplete, confuze sau de-a dreptul ilare.

Sa exemplificam cu biletele orale la Limba şi Literatura Româna: sub cerinţa "comenteaza versurile" s-a citat întreaga poezie, drama "Iona" a fost confundata cu o tragedie, pentru ca aşa ne-a pacalit autorul ei, s-a pretins definirea categoriei estetice a fantasticului, or conceptul de categorie estetica, destul de dificil, se studiaza numai la profilul filologic în cadrul obiectului Teoria Literaturii, s-a folosit formularea incorecta "sursele umorului la I. Creanga" etc. Ca sa nu mai vorbim de monumentala gafa de la proba scrisa, unde la al treilea subiect, care cerea compunerea unei scrisori oficiale, nu s-a propus un nume convenţional pentru expeditor, astfel încât nu l-ar fi putut opri pe elev sa-şi semneze solicitarea cu numele real, că doar nu era s-o dea anonima.

Stau şi mă întreb, ca badia Ion: om pacătui noi prin exigenţă excesiva, om face-o noi pe nebunii dând iama-n papura, pentru un mod inexistent sau toate acestea aparent neinsemnate neglijenţe contureaza un fenomen cu îngrijoratoare implicaţii, cu atât mai alarmante cu cât sunt minimalizate de indiferenţa generala? Vorbim despre schimbare, ne chinuim să mişcăm rotiţele întepenite ale unui mecanism îmbătrânit în chinez şi nu dăm importanţa decuvenit acestor amănunte care sapă în temelia Reformei, vaităndu-se apoi ca meşterul Manole. Ba mai dam vina şi pe balcanism, ca şi când ar fi o stare de spirit ce scuza totul, de la pacatul superficialităţii până la acela al laşităţii cu care mărâim pe la colţuri fără să luăm vreodată o poziţie ferma **în cadrul sistemului, pentru** ca... nu se ştie ce am putea păţi. Dar lucrul cel mai îngrijorător dintre toate este ca **ne-am învăţat**: ne-am învăţat cu nedreptatea, ne-am învăţat cu greşelile necorectate, trăim anormalul cu degajare, cu talent; în ţara tuturor posibilităţilor absurde nimic nu ne mai indigneaza, nimic nu-l mai clinteşte.

*

La capatul celălalt al poveştii stă Elevul, cocărjat de informaţii, traumatizat de atâtea verificări şi examene şi care şi-a creat un firesc sistem de autoprotecţie: pentru că oricum nu e în stare să înveţe atât cât i se pretinde, nu mai învaţă deloc, mulţumindu-se cu prelucrarea lautareasca a unor fraze prinse din zbor de pe ici, de pe colo. Rezultatul este o avalanşă de neocaragialisme, mustind de umor involuntar:

▲ **etimologii populare:** "dascalul Iordache clampanea de bătrân şi avea darul *suptului*"; "el era şi el bot cu ochi, o bucata de *gumă* însufleţită";

▲ **truismele:** "plumbul, fiind atât de greu facea sa-i atârne aripile: 'Şi-i atârnau aripile de plumb';

▲ **exprimarea prozaică:** "poetul rămâne singur în trupul - cavou prin care bate vântul";

▲ **citarea incorectă:** "hornul sobei de care lega mama motocei de crăpau mâţele de râs";

▲ **asocieri ilare de cuvinte:** "calul ia spânul în gură"; "Harap Alb s-a întors înainte de termen şi cu o grămadă de salata";

▲ **comparaţii forţate, de un comic grotesc:** "Ochilă poate fi înlocuit cu luneta zilelor noastre, Păsări-Lăţi-Lungilă simbolizează înalţimea zborului cu avionul, iar Gerilă, care ne creează continuu senzaţie de frig, cel care îngheaţă totul, este frigiderul".

*

Şi uite-aşa am mai participat la un examen - sa crape mâţele de râs!

Prof. Steluţa CĂLIN

Bacalaureat '99. Post Scriptum

Fiecare anotimp deschide în gând o călătorie, numai mierul verii - după focurile Sânzienelor - este un popas derbinte în arhipelagul examenului de bacalaureat. Arşiţei i se adaugă tremurul emoţiei, într-un tel petrarchist (mai tem şi sperăşi ard şi sunt de piatră"). Cerul, aerul, copacii - întreg decorul pare scufundat în grija şi jubirea părinţilor, de teama şi speranţa elevului şi încrederea nemărturisită, duios ascunsă în sufletul dascălului. Nicicând nu e mai vie triada părinte - copil - dascăl decât în febra examenelor!

Într-un peisaj magic - pentru "eroii" săi - s-a desfăşurat examenul de bacalaureat, ale cărui ecouri (acum, când scriu) adună în vitralii afective: clipe de candele şi rugi, cu explozia albă a listelor, hohote de "râsu-plânsu", nedumeriri ţipate sau cârcotiri şi căutări de ţapi ispăşitori. În umbra acestora, se ţesea meditaţia profesorului, după căderea cortinei.

Fiind cea dintâi probă din bacalaureat şi orală, limba şi literatura română este o încercare dificila, care adună ca într-un căuş toate spaimele, amplificate, supradimensionate (benefic?) de publicaţii, emisiuni ce-au apăsat pregătitor pedala gravităţii, importanţei examenului de bacalaureat.

Cu toate acestea, surprizele (sarea şi piperul?) nu au întârziat să apară.

Mai întâi, biletele de la oral, gata confecţionate "la centru", îmbunătăţite sub aspectul estetic, dar şi al conţinutului, având nu doua subiecte, ci trei: noutatea? noţiuni de teorie literară (curente literare, genuri, specii, figuri de stil, categorii estetice, sintagme...).

Întotdeauna am considerat că noţiunile de teorie literară prezintă importanţă codului pentru o disciplina (aici literatura), în pofida timpului meteoric rezervat, între capitole de istoria literaturii, în clasa a IX-a. Însuşirea terminologiei condiţionează calitatea receptării textului literar, a mesajului critici literare care rămâne, altfel, o voce neutră şi paralelă străina de urechea elevului.

Aşadar, se justifică prezenţa celui de-al treilea subiect în biletele de la oral, numai că reliefează ceea ce profesorii au susţinut repetat: prea multa şi importanta materie într-un numar prea restrâns de ore, aşa încât teoria literara e un adevărat cros. Disproporţia (între importanţă şi numarul de ore de predare) şi-a arătat efectele acum, în examen: elevii dibuiau, aproximau, traduceau, tâlmăceau numai definiţii sau explicaţii logice nu reuşeau să însaile. Pe buna dreptate, subiectele formulate fie imperativ (Explica sintagma "episod narativ") fie interogativ (Ce înţelegi prin sintagma "caracterizare de personaj"?) solicitau eforturi mari de gândire din partea elevului, care nu a primit în tihna aceste noţiuni. Unele dintre subiecte figurează în manuale ca "lectură suplimentara" (curentele culturale şi artistice) sau nu figurează deloc (categoriile estetice dintre care cerute erau fantasticul, sublimul... cam mult pentru toţi elevii, indiferent din ce liceu şi de numarul de ore de limba şi literatura română...).

Apoi, distribuţia subiectelor, după gradul de dificultate, a fost inegala: bilete care gemeau de subiecte dificile (de exemplu biletul nr.64, care "aduna" problema eminescianismului, cu ambiguitatea jocului în *La ţigănci* şi corespondenţele simboliste...). Alte bilete respirau cu subiecte uşoare de la un capăt la celălalt...

Nici subiectul al doilea (din biletele de la oral) nu a fost primit cu bucurie de către elevi. S-a dovedit încă o dată lipsa instrumentarului de interpretare a unui text dîzlocat dintr-un întreg (poezie, proza).

Unii elevi nici nu-şi copiau textul pe ciorna pentru a avea în faţă "partitura", unde se afla, de altfel, şi cheia interpretării. Indiferent de fragmentul - material de interpretat - elevul "punea placa" unde, când s-a născut scriitorul, generalităţi adeseori incorect plasate. Ne-am resemnat ascultând răspunsri paralele cu cerinţele, dar am mai adăugat câte ceva la "lecţiile" date nouă de elevi, în examene.

Primul subiect evalua în chip deosebit opere, scriitori în formulări inteligente (structuri compoziţionale, elemente ale conflictului...). Şi de data aceasta mi s-a confirmat ideea lipsei de lectura: elevii noştri nu mai citesc! Eroii lui Rebreanu trec fără a se sinchisi în operele lui Slavici, iar Zoe, femeia "bărbată" din arhicunoscuta comedie caragialiana este soţia lui Dandanache! Cele mai năstruşnice asocieri se nasc acolo unde lipseşte lectura! Proba cea mai dureroasă în acest sens este sărăcia vocabularului, sintaxa defectuoasă, dezacordurile, neputinţa de a alcătui un enunţ în limba română!

*

Acum e ceasul când Timpul s-a despărţit în fericiţii ce şi-au mutat orizontul şi nefericiţii ce şi-au amânat trecerea, între aceştia, ca un punct de sprijin, îl lasam pe Caragiale să ne exprime: "am dat şi bacalaureatul ăsta"...

Profesor
Adriana Zâna IONIŢĂ

s ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

Dan Cepoi

Remarcam într-o "schiţă de portret" publicată în revista "Asachi" cu câţiva ani în urmă, privirea curioasă, interogativă a lui Dan Cepoi. Fără a fi explicite, întrebările sale constau în aplecarea lui predilectă către anumite mistere. Dând curs unor obsesii pictorul ştie că orice mister, descoperit ca atare, tinde să se îmbogăţească. Nu înseamnă asta - într-un anumit fel - să filozofezi?

Ochiul. Nu e vorba de "ochiul lui Dumnezeu" de deasupra porţilor împărăteşti" ce permit intrarea în altar, ci de ochiul omenesc pur şi simplu. Un ochi lucid, rece, cercetător, martor obiectiv şi analist iscoditor al lui "afară" şi, în egala măsură, al lui "înauntru" - ochiul minţii.

Ochii. Portretul unui personaj rustic. Cu o pălărie arsă de soare şi pătată de ploi, cu barbă şi mustăţi neglijente şi cu nişte ochi supradimensionaţi, năpăstuiţi (fericiţi?) de cecitate. Subliniem: corneea nu e năpădită de albeaţă ci de un albastru deschis. Marele Orb? Bătrânul Pan al lui Lucian Blaga, orb şi presimţind primavara?

Zborul. Un ţăran ţine în mână sfoara unui zmeu înălţat, pe fundalul unui peisaj campestru. Imaginea se complică într-un alt tablou: într-o peşteră conică, deschisă în partea superioară, şade pe o piatră în atitudinea sa caracteristică "Gânditorul de la Hamangia". De la el porneşte în sus sfoara unui zmeu care planează. Pictorul insistă asupra marii simplităţi a oamenilor reprezentaţi. Nu este visul unui cărturar aplecat peste hârtiile întesate de calcule matematice, ci acela al unui om simplu - un vis ancestral. Propensiunea spiritului uman către cosmos. Sentimentul aparţinerii la acesta.

Oul. Reproducerea vieţii concretizată într-o imagine. Ceea ce am crezut că e o oală de lut ars în care se află nişte flori se dovedeşte a fi un pistil din care ies tulpinile unor flori. O jumătate de nucă de cocos aşezată pe nişte sepale mai ciudate apare ca o jumătate de ou din care tocmai a ieşit reptila sau pasărea. Felul în care e tratat acest subiect sugerează şi o trecere de la vegetal la animal. Dar surpriza nu se opreşte aici. O roca în frământare lângă un pâlc de copaci e gata să nască: un ou sau o concreţiune sferoidală?

Mineral - animal. Din pământul crud încă şi în continuă prefacere târşneşte o lamă de roca vălurită şi crestată. Dar poate că e o prelungire spinala a unui stegosaur.

Să fie vorba de o memorie a pământului? O memorie înainte de memorie? Suntem înclinaţi să prelungim pauza de meditaţie.

Gândurile care vagabondează pe marginea propunerilor făcute de Dan Cepoi creează privitorului o neliniţte plăcută. E o neliniţte care te face să cugeţi, o neliniţte care îţi dă un bobârnac, un impuls primar.

Găsesc în "Précis de decomposition" a lui Emil Cioran un gând frumos formulat dar care mă descumpăneşte:

"Fiecare din dorinţele noastre recreează lumea şi fiecare din gânduri o distruge... în viaţa de toate zilele alternează cosmogonia şi apocalipsul: creatori şi demolatori cotidieni, practica ritualurile eterne la scara infinitezimala şi fiecare din clipele noastre reproduce şi prefigurează sâmânţa şi cenuşa cerută de infinit."

Mie mi se pare că artistul recreează lumea fie prin dorinţe, fie prin gândire.

Joi 1 iulie 1999 - Galeriile "Lascăr Vorel" - expoziţia tandem de pictură - Dan Cepoi - Dumitru Bezem.

Ed. COVALI

Evaluarea impactului Proiectului de Reformă a Învăţământului Preuniversitar Componenta Management şi Finanţe

1. În ce judeţ lucraţi?

2. Care dintre următoarele aspecte vă caracterizează? (vă rugăm să bifaţi una din variante)

▲ Membru al Comisiei Învăţământ din cadrul Consiliului Judeţean

▲ Contabil al Comisiei Buget din cadrul Consiliului Judeţean

▲ Inspector

▲ Angajat al Casei Corpului Didactic (CCD)

▲ Coordonator regional şi adjunct

▲ Director de şcoală (vă rugăm să bifaţi una din variante)

▲ Învăţământ obligatoriu (primar şi gimnazial)

▲ Învăţământ liceal

▲ Învăţământ preşcolar

▲ Învăţământ special

▲ Director adjunct de şcoală

▲ Învăţământ primar

▲ Învăţământ gimnazial

▲ Profesor (vă rugăm să specificaţi ce materie predaţi)

.....

▲ Contabil

▲ Altele (vă rugăm să specificaţi)

.....

3. Ştiaţi că Guvernul României desfăşoară un Proiect de Reformă a Învăţământului pentru şcolile din România? (vă rugăm să bifaţi una din variante)

▲ DA

▲ NU

4. Ştiaţi ca o componentă a Reformei se referă la modul în care şcolile sunt conduse şi finanţate? (vă rugăm să bifaţi una din variante)

▲ DA

▲ NU

5. Despre care dintre urmatoarele aspecte ale Reformei aţi primit informaţii? (vă rugam sa bifaţi una sau mai multe variante)

▲ Descentralizarea conducerii şi finanţării şcolilor

▲ Noul regulament de organizare şi desfăşurare a inspecţiei şcolare şi metodologia de aplicare a regulamentului

▲ Noul sistem de alocaţii financiare pentru şcoli

▲ Noul sistem de culegere de informaţii manageriale şi pentru realizarea hărţii şcolare

▲ Propunerea de înfiinţare a unui număr de 7 Centre Regionale de Instruire şi Inovare (CRII)

▲ Programul de instruire pentru directori şi inspectori de unităţi şcolare privind conducerea şi finanţarea şcolilor

6. Cum aţi aflat despre Reformă? (vă rugăm să bifaţi una sau mai multe variante)

▲ Ordine ministeriale sau alte comunicate oficiale de la Ministerul Educaţiei

▲ Buletine informaţionale despre Reformă

▲ Materiale explicative sau ghiduri produse ca parte a Reformei

▲ Ziare

▲ Televizor

▲ Radio

▲ Participare la un workshop - spuneţi unde şi când

.....

▲ Informaţii primite de la un membru al personalului Inspectoratului

▲ Informaţii primite de la un alt coleg din sistemul educaţional (vă rugăm să specificaţi ce post deţine acesta: inspector, director de şcoală, profesor etc.)

.....

▲ Din alte surse (specificaţi)

.....

7. La ce nivel credeţi că înţelegeţi obiectivele pe care şi le propune Reforma în sistemul de conducere şi finanţare al şcolii?

Vă rugăm să încercuiţi un număr pentru fiecare din aspectele Reformei listate în tabel, pe scara de la 0 la 4, după cum urmează:

0 Deloc

1 Superficial

2 În general

3 Foarte bine, cu excepţia câtorva aspecte

4 În totalitate

7.1. Descentralizarea conducerii şi finanţării şcolilor01234

7.2. Noul regulament de organizare şi desfăşurare a inspecţiei şi metodologia de aplicare a regulamentului 0 1 2 3 4

7.3. Noul sistem de alocaţii financiare pentru şcoli 0 1 2 3 4

7.4. Noul sistem de culegere a informaţiei manageriale 0 1 2 3 4

7.5. Propunerea de înfiinţare a 7 Centre Regionale de Perfecţionare şi Inovare 0 1 2 3 4

7.6. Programul de instruire pentru directori şi inspectori de unitaţi şcolare privind conducerea şi finanţarea şcolilor 0 1 2 3 4

8. La ce nivel se face simţita Reforma în activitatea dvs. (referitor la sistemul de conducere şi finanţare)? (vă rugăm să încercuiţi una din variante)

0 Deloc

1 Am auzit doar de Reformă

2 Am început să mă gândesc ce înseamnă aceasta pentru munca mea

3 Sunt implicat(ă) în planificarea unor schimbări

4 Am început deja să pun în practică schimbările

Dacă aţi încercuit varianta 3 sau 4, descrieţi pe scurt ce aţi întreprins până acum:

.....

9. Cât de satisfăcut(ă) sunteţi de cerinţele Reformei din punct de vedere managerial şi financiar?

Vă rugăm să încercuiţi un număr pentru fiecare aspect al Reformei listat în tabel, pe scara de la 0 la 4, după cum urmează:

0 Deloc

1 În mare măsură nesatisfăcut(ă)

2 Satisfăcut(ă) de unele aspecte, dar în egală măsură nesatisfăcut(ă) de alte aspecte

3 În general, satisfăcut(ă)

4 Complet satisfăcut(ă)

9.1 Descentralizarea conducerii şi finanţării şcolilor 0 1 2 3 4

9.2 Noul regulament de organizare şi desfăşurare a inspecţiei şi metodologia de aplicare a regulamentului 0 1 2 3 4

9.3. Noul sistem de alocaţii financiare pentru şcoli 0 1 2 3 4

9.4. Noul sistem de culegere a informaţiei manageriale şi pentru realizarea hărţii şcolare 0 1 2 3 4

9.5. Propunerea de înfiinţare a 7 Centre Regionale de Perfecţionare şi Inovare 0 1 2 3 4

9.6 Programul de instruire pentru directori şi inspectori de unităţi şcolare privind conducerea şi finanţarea şcolilor 0 1 2 3 4

10. Vă rugăm să adăugaţi orice alte comentarii (inclusiv motivele pentru care sunteţi satisfăcut(ă) sau nesatisfăcut(ă) de anumite aspecte ale Reformei.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Chestionar pentru personalul din sistemul de învăţământ

N.R. Chestionarele pot fi semnate sau nu, şi expediate pe adresa redacţiei pînă pe data de 31 septembrie a.c.

s ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

130 de ani de lectură publică la Piatra Neamţ (2)

(Urmare din numărul trecut)

Dorinţa de instruire a pietrenilor creşte, acest lucru determinând ca în noua clădire a **Casei Naţionale Regina Maria**, inaugurată la 26 mai 1929, să fie deschisă şi o bibliotecă publica cu adresabilitate directă pentru locuitorii cartierului Precista. Biblioteca avea peste o mie de volume, fiind rezultatul muncii preotului - cărturar Constantin Matasă. Se împlinesc, iată, 70 de ani de la ridicarea clădirii, astăzi uitată şi scoasă din circuitul cultural, fiind transformată în magazie de culturnici. E timpul ca în această clădire, cu adânci rezonanţe în viaţa culturală nemţeană, nu numai prin Biblioteca sa, să-şi regăsească locul cartea prin reînfiinţarea Filialei Precista a Bibliotecii judeţene. Ar fi o măsură reparatorie, de recunoaştere şi recunoştinţă faţă de voinţa locuitorilor oraşului, căci nu Statul a ridicat acest aşezământ, de a fi mai culţi şi dornici de a fi conectaţi la mersul lumii.

După ultimul război mondial, lectura publica traversează vremuri tulburi, încăpând pe mâna analfabeţilor şi a manipulatorilor de conştiinţe. Nu de puţine ori, cărţi şi documente sunt arse de troglodiţii ieşiţi din negurile totalitarismului răsăritean sau strânse de-a valma în depozite insalubre şi uitate. Rafturile bibliotecilor sunt umplute cu maculatură străină de neam, informaţia fiind deseori trucată şi puternic politizată. Biblioteca îşi pierde, în mare parte, rolul de pilot informaţional al comunităţii. E uluitor cum unii dintre colegii noştri descoperă abia acum adevărata menire a bibliotecilor publice, uitând că acestea au fost, sunt şi vor fi singurele instituţii de cultură cu un rol esenţial în dezvoltarea unei societăţi! Că vor guvernanţii să recunoască e o problemă care depinde numai de puterea lor de înţelegere condiţionată de dezvoltarea mintală.

Cu timpul, lucrurile se mai stabilizează, anul 1952 fiind un pas în reorganizarea bibliotecilor publice în România populară. **Biblioteca Raională Piatra Neamţ** cunoaşte o primă organizare cu statut propriu şi sediul pe str. Ştefan cel Mare, 5. În 1968, urmare a reorganizării administrative şi a deschiderii lansate de Dej în aprilie 1964, are loc transformarea denumirii în **Biblioteca Judeţeană Neamţ** cu acumulări în planul achiziţiilor. (Va urma)

Sergiu GĂBUREAC

ÎNTRE ISTORIE ŞI LEGENDĂ

Răscolind praful arhivelor

Ne propunem ca în cadrul acestei rubrici să readucem în actualitate fapte din experienţa cadrelor didactice trecute în lumea umbrelor, precum şi date informative din istoria învăţământului românesc de pe plaiurile nemţene.

Vom căuta să respectăm întrutotul textele şi opiniile autorilor, precum şi scrierea cu ortografia vremii.

Astfel, începând cu acest număr vom publica textul. CE AM SĂ FAC? şi CE AM FĂCUT? cuprinzând date biografice din lucrarea "Închinare Vremurilor" scrisă de ilustrul învăţător Leon Mreja.

Menţionez că distinsul dascăl Leon Mreja a fost învăţător în mai multe judeţe ale ţării din România Mare, revizor şcolar, prefect al judeţului Neamţ, deputat în parlamentul României, membru în Consiliul Naţional al Asociaţiei Generale a Învăţătorilor din România, preşedinte al Asociaţiei Învăţătorilor din judeţul Vaslui, îndeplinindu-şi sarcinile încredinţate cu mult simţ al datoriei.

Silindu-ne a păşi tot mai sus în viitor, este bine a ne întoarce privirile din când în când şi la strădaniile din trecut ale oamenilor ale şi ai neamului nostru.

Prof. Gh. AMAICEI

Ce am să fac? şi Ce am făcut?

Dacă în viaţa sbuciumată a omului sunt clipe care nu lasă urme, apoi sunt şi clipe din acelea care sguduie adâncul sufletului omenesc şi lasă urme aşa de puternice, încât trăiesc cât omul şi, înfingându-se în vreme, rămân şi după el.

În clipele acelea vibrează, tainic, sufletul nostru; ele se prefac în fapte care, ca o salbă de mărgăritare, împodobesc viaţa şi luminează departe zări, pentru generaţiile care vin după noi.

În viaţa unui învăţător, cum e şi cazul de faţa, doua clipe mai de seama se desprind caracteristic şi stau faţa în faţa: intrarea în învăţământ, cu tinereţea clocotitoare şi entuziasta, ca primăvara înflorita, care îmbie la viaţa şi la mişcare; cu tot bagajul de cunoştinţi, din care multe trebuiesc verificate şi complectate prin lecturi neîncetate, prin muncă continuă şi prin experienţă proprie în toate direcţiunile; cu atâtea iluzii, care urmează să se transforme în realizări, cu atâtea visuri şi cu atâtea doruri, care bat la poarta înfăptuirii şi se cer îndeplinite... şi ieşirea din învăţământ, cu părul încărunţit sau albit, cu puterile împuţinate, cu experienţa dobândita, cu satisfacţia datoriei împlinite, sau cu tainice mustrări pentru ce trebuia, se putea şi nu s'a realizat... şi cu sufletul învăluit într'o lumină de soare tomnatic, dulce, blândă şi duioasă, care predispune la reflecţii şi la melancolie.

Cu alte cuvinte, şi în scurt, se aşează faţa'n faţă:

Ce am să fac? şi Ce am făcut?

Ce bine este ca, în cursul activităţii sale, învăţătorul să se gândească adânc şi permanent la răspunsurile pe care, la ceasul sorocit, va trebui să le deie acestor întrebări. De ele va depinde, în cea mai mare măsura, liniştea şi mulţămirea sufletească şi odihna tihnită a bătrâneţelor sale, când va rămânea cu el însuşi...

Între aceste două clipe: începutul şi sfârşitul unei cariere, în mod oficial - căci activitatea poate şi trebuie sa continue -, se închide o viaţă de om, de muncă şi de ideal, cu atâta sbucium, cu atâtea frământări, cu atâta energie cheltuită, în care gândurile şi dorinţele se sbat de moarte, sa îmbrace haina înfăptuirii; cu atâtea bucurii şi cu atâtea suferinţe, cu atâtea nădejdi şi cu atâtea deceptii...

Viaţa şi activitatea învăţătorului se încadrează în idealurile şi în frământările epocii în care trăieşte şi sunt puternic înrâurite de ele.

Programul de educaţie nu se poate coborî sub vremea în care activează educatorul, dar nici nu poate pluti desupra ei. El isvoraşte din idealurile vremii şi se armonizează cu ele.

Tinerimea de azi, de pildă, are alt ideal şi altă mentalitate de cât aceea de acum patru decenii. Tinerii de azi sunt alţi tineri...

Ce se cere din partea Statului? Care este idealul societăţii? Merg împreuna, se armonizeaza? Toate popoarele sunt în adânci frământări şi în radicale prefaceri şi noi nu putem rămânea închişi, ca într'o cetăţuie, în gândurile noastre de totdeauna. Pe temelia sufletului nostru, cu specificul nostru, va trebui să zidim clădiri trainice, care să răspundă cerinţilor şi progresului vremii.

Străjeria, premilitaria, Căminul Cultural, sunt isvorâte din nevoile Statului de azi şi sinceritatea credinţei în structura fiinţei noui a Statului se impune ca o necesitate categorica.

Educatorii de azi trebuie să fie adevăraţi consolidatori ai Statului român.

Dar, în orice vreme ar trăi şi ar activa învăţatorul, peste pregătirea lui, cu orice organizare de şcoală şi cu orice program de educaţie, în suflet îi aburesc, tainic, gândurile şi sforţările lui proprii de înnoire, iar pecetea sufletului lui caracteristic se descifreaza limpede în opera înfăptuita. Duhul epocii îi încadreaza şi îi determina activitatea, fixându-i idealurile, dar duhul lui specific determina sau ajută, macar, crearea de noui drumuri, către noui zari, caci, totdeauna, un duh nou fierbe în lume...

Şi, astfel, generaţie pe generaţie se ajută şi se complectează, deschizând căi spre noui orizonturi şi creînd patrimoniul sufletesc, care trece urmaşilor.

Iniţiativa proprie, creiarea, în care se oglindesc puterile sufletului tău specific, sporite prin observare, cercetare, studii şi muncă neîncetată, preţuiesc cu mult mai mult decât copierea şi imitarea, în care nu se pot turna căldura şi puterea sufletului tău. Pentru aceasta însă, ce cultura şi ce pregătire trebuie sa aiba învăţatorul!... Şi şcoala normala i le dă? I le poate da în măsura trebuinţei?

Între 1899 şi 1939, patru decenii, ce probleme şcolare, de învăţământ, de educaţie, de legislaţie şcolară, sociale şi naţionale, nu s'au pus, nu s'au frământat, nu s'au discutat îndelungat şi cu aprindere, şi pentru rezolvarea cărora s'au dus lupte prin reviste dascăleşti, prin presă, prin congrese, în parlament, de conducerea Asociaţiei învăţătorilor...

Citez câteva: legea învăţământului primar, organizarea acestui învăţământ pentru a răspunde nevoilor vieţii, programe, orarii, carţi didactice, influenţa şcolei asupra tineretului până la majorat, învăţământul supra-primar (ciclul II-lea), imprimarea caracterului practic şi util ciclului II-lea (clasele V-a, VI-a şi VII-a) de învăţământ primar - după vârsta elevilor şi după regiuni -, şcoalele superioare ţăraneşti, localismul şi regionalismul, învăţământul în aer liber şi în natura, sisteme şi metode noui de învăţământ (localismul, regionalismul, şcoala activă, curentul Montessori, curentul individualist - libertar, curentul colectivist - social, metoda centrelor de interes a lui Decroly, aplicarea rezultatelor celor mai noui ale psihologiei experimentale, fişele şcolare etc.), şcoli pentru anormali (întârziaţi, de îndreptare, surdo-muţi, orbi), combaterea analfabetismului, şcoalele de adulţi, Cantinele şcolare, Cercurile Culturale, serbările şcolare, bibliotecile populare, corurile sătesti cu elevii şi adulţii, Case de sfat şi de cetire (Cămine culturale), muzee şcolare, activitate economică şi socială (bănci populare, Cooperative şcolare şi săteşti, grădini şcolare şi câmpuri de experienţă, lucrul manual, farmacii şcolare etc.), străjeria, premilităria, Cămine Culturale; apoi: Cultura şi pregătirea învăţatorilor în şcoli superioare de specialitate pedagogică (secţii pedagogice la universităţi, şcoli normale superioare - în felul celor organizate azi pe lânga Universităţile din Bucureşti şi Iaşi), înaintarea învăţătorilor, examenele de definitivat şi înaintare, recrutarea organelor de control şi a directorilor, salarizarea membrilor Corpului didactic primar, clădiri de noui localuri, întreţinerea materială a şcolilor primare, etc. etc.

Multe din acestea s'au realizat, unele sunt în curs de realizare, iar altele rămân deziderate pentru cine ştie câta vreme...

Şi fiecare epocă cu idealurile ei...

(va urma)

Profesorii mei de la şcoala normală - Gheorghe Dimitriev

Fără îndoială, prof. Alexandru IFTIMIE este unul dintre numele de referinţă ale învăţământului nemţean. În afară de activitatea didactică- pedagogică, domnia- sa a desfăşurat şi o importantă activitate publicistică - debutul său producându-se în prima serie a revistei "Apostolul".

La insistentele redacţiei, prof. Al. Iftimie revine în seria nouă a revistei cu o galerie de portrete ale dascălilor care au marcat viaţa culturală a urbei noastre. (M.Z.)

La muzica şi mai ales la vioara, ca instrumentul de cântat cel mai apropiat de sufletul omului, m'am simţit atras încă din anii copilăriei. Pe la vârsta de 7 ani, când mă aflam în clasa I-a primară, la şcoala din strada Ştefan cel Mare, nr. 3, mă fascinau sunetele ce ieşeau din viorile unor lăutari, care cântau în curtea unui vecin. Mai târziu, în clasa a III-a, am avut norocul să am ca învăţător pe Ioan Ţăranu, care, pe lângă faptul că era un bun pedagog, era şi un foarte bun violonist. Ştiind acest lucru, părinţii mei au hotărât să-mi cumpere o vioară. Ce bucurie! Ce fericire! Ce emoţii! Ce vis frumos! Ce dor nebun! Ce dragoste! Ce pasiune! Ce nebunie! Ce... Ce... Ce... Nu ştiu dacă am găsit cuvintele potrivite pentru a descrie ceea ce am simţit atunci când am ţinut în mâini, pentru prima oară, o vioară. Ştiu doar că, de atunci, viaţa mea a fost legată de acest instrument, de muzică, de tot ceea ce înseamnă artă.

Am început să învăţ singur, după cum mi-a arătat învăţătorul, apoi, în clasa a IV-a, am început să iau lecţii cu Ţăranu, care, văzându-mi dorinţa şi pasiunea, mi-a dăruit câteva cărţi de muzică şi mi-a recomandat să mă înscriu la Şcoala de muzică din Piatra Neamţ. Aşa am şi făcut. Am dat examen şi am fost admis în clasa a V-a, la profesorul Gh. Dimitriev. Neavând încotro, profesorul a trebuit să ne accepte *tale quale*. De ochii urechea muzicală şi banii ca lumii a căutat şi a găsit justificarea să ne cumpărăm instrumentul de cântat, cei mai mulţi dintre noi, ca mine, fiind de la ţară. Unii aveau vioară, alţii, mai puţini, aveau pian, dar majoritatea dintre noi, cei mai mulţi, aveau doar dorinţa de a învăţa muzică. Şi, pentru că nu aveau vioară, cântau la... pian. Da, aţi auzit bine, la pian. Cum? Foarte simplu. Cu mâna dreaptă, pe clape, iar cu cea stângă, pe... spate, imitând vioara. Ce-i drept, nu prea ieşea, dar, cu timpul, ne-am obişnuit şi cu asta.

Ce-i drept, nu prea ieşea, dar, cu timpul, ne-am obişnuit şi cu asta.

Cu timpul, am învăţat şi noi să cântăm la vioară, dar, până atunci, am trecut prin multe. Mai întâi, a trebuit să ne cumpărăm instrumentul de cântat, cei mai mulţi dintre noi, ca mine, fiind de la ţară. Unii aveau vioară, alţii, mai puţini, aveau pian, dar majoritatea dintre noi, cei mai mulţi, aveau doar dorinţa de a învăţa muzică. Şi, pentru că nu aveau vioară, cântau la... pian. Da, aţi auzit bine, la pian. Cum? Foarte simplu. Cu mâna dreaptă, pe clape, iar cu cea stângă, pe... spate, imitând vioara.

TOATĂ LUMEA DĂ VINA PE TOATĂ LUMEA

(matematică, fizică, chimie etc.); atunci procentul de promovabilitate la bacalaureat va fi mult peste 50%.

Trebuie să recunoaştem că în prezent aproximativ 50% din numărul elevilor de liceu nu corespund exigenţelor acestei forme de învăţământ. Acest lucru îl confirmă numărul mare de absenţe (motivate, ştim cum, şi nemotivate) şi, mai ales, numărul mare de "candidaţi", de-a lungul anilor, la corigenţe şi repetenţii, marea majoritate a acestora fiind actualii "respinşi" la bacalaureat. Nu puţini sunt cei cărora li s-a dat "undă verde" pentru acest examen în ultimul moment, în perioada de evaluare finală care... a coincis şi cu zece zile de grevă. Comentariile le consider de prisos.

Când vom fi de acord cu acest punct de vedere şi ne vom debarasa - profesori, elevi şi părinţi - de aceste apucături şi încă de multe altele, nu vom mai da vina unii pe alţii.

Când se va întâmpla această minune? Am mai spus-o în numărul precedent al acestei publicaţii citându-l pe contemporanul nostru Mihai Eminescu: "Şcoala va fi bună când popa va fi bun, darea mică, (...), învăţătorii pedagogi; pe când adică va fi şcoala, şcoala, statul stat şi omul om, precum e în toată lumea, iar nu ca la noi - adică ca la nimeni."

BACALAUREAT NAŢIONAL 1999

R: Raportul direct la Reformă, Bacalaureatul 1999 a fost un element de noutate structural şi cu esenţă, nu s-a menţinut pe linia tradiţiei?

I.G.: Cam incomodă întrebare, mai ales pentru mine, care vrând, nevrând, fac sau impun reforma. Chiar prin formulare Bacalaureatul Naţional-avem de-a face cu un element de noutate. În ceea ce priveşte esenţa, mai rămân încă precizări, nuanţări şi chiar modificări.

Desigur, introducerea a două probe scrise obligatorii, a limbii moderne la alegere şi istoria sunt incontestabil un element de noutate (ceea ce a şi generat opinii atât de diverse şi din partea profesorilor şi a părinţilor şi a candidaţilor şi înainte şi după bacalaureat). Stăpânirea unei limbi de circulaţie mondială de către absolvenţii examenului de bacalaureat este o condiţie pentru recunoaştere şi echivalare în străinătate.

Fiind eu însumi profesor de engleză, mi-aş permite unele nuanţări. Va trebui să punem un mai mare accent pe aspectul vorbit al limbii străine, în timp ce pentru limba română se impune cu necesitatea ora specială de gramatică în liceu, dute fiind greşelile de tot felul începând cu vocabularul şi încheind cu ortografia şi punctuaţia care nu s-au bucurat de prea multă tandreţe din partea unui număr însemnat de candidaţi.

R: Aveţi în faţă situaţia generală a rezultatelor; făceţi-o cunoscută şi cititorilor!

I.G.: La sesiunea iunie 1999 au fost înscrişi 3.629 candidaţi; prezenţi - 3.583; admişi - 3.163; respinşi - 625; eliminaţi - 5; contestaţii depuse - 287; 74 de candidaţi au beneficiat de modificarea rezultatului respins - admis, celelalte contestaţii având punctaje nesemnificative pentru modificarea notelor şi a rezultatelor examenului.

R: Sunteţi şi părinte, dincolo de profesor şi inspector general, cum i s-a părut examenul de bacalaureat părintelui, dar inspectorului general?

I.G.: Părintelui, sincer, un examen greu, cu mari emoţii, necesare însă o dată în viaţă, inspectorului general un examen serios, care va trebui şi mai trebuie gândit şi organizat.

R: Ce merită evidenţiat şi deci valorificat pe viitor în desfăşurarea examenului din acest an şi la ce va trebui să renunţăm?

I.G.: După cum observ v-aţi cam săturat de această conversaţie anostă din momentul în care aţi pus problema evaluării.

Două sunt necesare şi câteva concluzii, voi încerca să le formulez, deşi precizez asupra gradului de subiectivitate a lor, care îmi aparţine.

Rezultatele juleţului nostru se înscriu pe linia unor tradiţii valoroase. În Neamţ s-a învăţat carte şi încă se învaţă carte, iar potenţialul profesional al corpului de cadre didactice este peste media pe ţară.

Neajunsurile din plan organizatoric şi structural ale examenului pot fi soluţionate în viitor. Există chiar şi unele gânduri privind plata examenului de bacalaureat (contravaloarea orei suplimentare nu poate fi măsura valorii efortului depus pe perioada examenului dacă ne-am referi numai la profesorii de limba şi literatura română).

Uniformizarea sistemului de evaluare şi notare şi pentru probele scrise şi pentru cele orale se impune.

Poate chiar şi numirea preşedinţilor din rândul celor mai valoroşi profesori de liceu cu gradul I ar fi o soluţie şi economicoasă, dar şi gândindu-ne că vin din interiorul sistemului.

Pentru candidaţi se impune a fi absolut convinşi că bacalaureatul va fi un examen foarte serios care se promovează prin procesul de învăţare în toţi anii de şcoală, cu efort maxim în liceu, că exigenţa va creşte şi că satisfacţiile reuşitei pentru fiecare dintre ei vor fi cu atât mai mari.

R: O ultimă întrebare a noastră: Ce urmează în această vară?

I.G.: Urmează o vară destul de fierbinte şi mai scurtă, până la 1 septembrie, dacă nu survin modificări de calendar în urma eclipsei.

O sesiune de toamnă a examenului de capacitate cu 1416 candidaţi pe şapte centre; o altă sesiune de bacalaureat cu 600 de candidaţi pe două centre: Piatra Neamţ - Liceul "Calistrat Hogaş" şi Roman - Liceul Nr.4 Roman.

Sesiunea de corigenţe şi firesc redistribuirea candidaţilor pentru clasele a IX-a liceale sau pentru anii I şcolile profesionale.

R: Mai mai doriţi o întrebare?

I.G.: Da! Întrebaţi-mă: Când pleci în concediu, d-le inspector general? După ce voi depune d.....!

Dascălul

mic univers de simţire gravitând în jurul unui adevăr de viaţă. Copilul ce ni s-a încredinţat spre formare e o promisiune. De aceea trebuie să-l veghem cu infinită duioşie, blândeţe şi înţelegere. Nu-i aceasta o imensă risipă de suflet ce caracterizează pe învăţător? Aceasta-i menirea noastră: să ne risipim în fiecare din copiii noştri pentru ca, mai apoi, să renaştem din zâmbetele lor, asemenea păsării Phoenix. Rămâne tot ce durează învăţătorul pe pământ din iubirea şi bunătatea inimii lui, rămâne tot ce-i drept şi curat.

Din păcate, învăţătorul asistă cu durere şi cu neputinţă la deprecierea statutului de dascăl în aceste vremuri de tranziţie. Dar dascălul va rămâne candela aprinsă pentru toţi cei dornici de lumină. El este omul ce deschide drumuri, modelează inimi, creează lumi noi şi seamănă în jurul copiilor înţelepciune şi dragoste. Să nu se uite că vocaţia de apostol presupune multă "uitare de sine" şi grijă pentru luminarea învăţăceilor.

Apostolii

ÎNVĂŢĂTORUL ŞI PREOTUL

Domnul Emil Ştefanescu a fost un sacerdot.

Gândurile acestea mi-au fost reînviate recent de lectura unui volum de memorii aparţinând lui Nechifor Crainic: "Zile albe - zile negre". De data aceasta este vorba chiar de un sacerdot, preotul Barbu din Bulbucatele. Să-l lăsăm pe autor să-l evoce:

Tatu... "avea o evlavie nemarginită pentru popa Barbu, preotul satului. Parcă îl văd şi astăzi pe popa Barbu. Mare şi osos, cu umerii obrazului dominând faţa-i largă, încadrata de fuiorul alb, părea cel mai bătrân om din sat. Când trecea pe uliţă, în costum negru înverzit, în loc de anteriu până în pământ având unul care ajungea până mai sus de genunchi, dar îl prindea de minune, veşnic cu toiagul în mână şi molitfelnicul la subsuoară, părea un veac mergând pe picioare încă zdravăn. Se şoptea că nu ştie carte şi că toate slujbele le spunea pe dinafară, negreşind nici o virgulă cum se cuvine în cele sfinte. Amănuntul acesta, care era poate o clevetire neîndurată, în loc să-l scadă, îl creştea în ochii satului ca o minune. El nu cunoştea decât casa, biserica şi slujbele din sat şi din cătun. Limba rea n-avea cum să se lege de năravurile lui, cum făcea cu alţi preoţi din împrejurimi. Îl socoteau om cu totul curat şi nu-l păştea nici un duşman. Popa Barbu n-avea nevoie să vorbească; numai ce-l vedeai şi te încerca fiorul că trece omul bisericii, care nu seamănă cu nimeni din sat, nici chiar cu frate-său, bărbat de treabă şi cântăreţ în strana dreaptă. O vorbă frumoasă care mi-a rămas de la tatu, poate cea mai frumoasă vorbă a lui, îl priveşte pe popa Barbu: "Îngerul satului!". Pentru el nu preoţii îndeobşte şi nici vreunul din vecinătăţi nu s-ar fi putut învrednici de acest nume. Singur popa Barbu era îngerul satului fiindcă despre viaţa lui nu se putea spune nimic."

Paşi spre maturitate

CÂNDVA ELEVI ŞI DASCĂLI DEOPOTRIVĂ

Există un loc unde viaţa efemeră realizează o familie numeroasă, din care fac parte oameni cu un scop în viaţă. Este şcoala. Aici, într-o atmosferă de sobrietate şi într-o anumită disciplină morală, se lucrează cu teoria, se asimilează cunoştinţe cât să ofere fiecăruia o măsură cât mai apropiată de sufletul său, al destinului profesional. Şcoala este perioada uceniciei pentru viaţă, pentru că fiecare are o menire fără de care viaţa universului ar pierde ceva din înţelepciunea lui. Nu toate lecţiile sau cunoştinţele sunt utile şi nu tot ce e util poate fi învăţat, dar prin acestea se cultivă calităţile maturităţii: responsabilitatea şi răbdarea în comunicare.

Mai greu sau mai uşor se formează elementele fără de care nu se poate în şcoală: cadrele didactice şi elevii. Dar a fi elev şi cadru didactic deopotrivă e o calitate nu totdeauna voluntară, dar unică. În spaţiul clasei eram elevi care învaţă, care au posibilitatea de a cunoaşte nişte lucruri interesante despre viaţă. Purtăm respectul profesorilor noştri şi, atât cât le-am fost elevi, am încercat pe măsura voinţei şi ambiţiei de a ne realiza în viaţă, să răspundem cerinţelor acestora. Dar ne-am iniţiat şi într-o taină deosebită pentru cei ce-şi pot trăi profesia şi o cultivă cu respect. Am retrăit alături de elevii noştri, şi nu este exagerat acest lucru, pentru că au învăţat ceva şi de la noi în timpul practicii, primii noştri paşi în universul cărţilor. Am învăţat că trebuie respectată personalitatea elevului şi că, dornici sau nu să înveţe, ei au o nevoie interioară de a fi în comunitate, de a asculta şi de a fi ascultaţi, de a-şi umple viaţa cu impresii şi dorinţe. Şi tocmai pentru că fiecare devine o individualitate, noi am învăţat că e o meserie grea aceea de a-i iniţia în lumea complexă a zilelor noastre prin memoria celor trecute, dar e o misiune, o meserie deosebită. Nimeni altcineva decât un cadru didactic adevărat nu poate simţi în suflet emoţia prezenţei oamenilor de lângă el, necazurile şi bucuriile acestora, pentru că un copil e oglinda vie a tuturor oamenilor la un loc şi a fiecăruia separat. Poate, în profesia noastră, obişnuinţa ne va face să tragem alte concluzii. Dar atâta timp cât, fiind elevii unor profesori capabili şi apropiaţi afectiv de noi, am avut şi noi elevi noştri, alături de care am învăţat multe din memoria lumii, le-am cunoscut manifestările spontane, originale, cred că dascălul e modelul ce trebuie urmat şi partenerul unui dialog ce poate sta sub semnul înţelepciunii.

Alina BURSUC,
clasa a XIII-a

Totul despre examenele de capacitate şi bacalaureat

În perioada 14-31 august are loc cea de a doua sesiune a examenelor de capacitate şi de bacalaureat, sesiune aprobată prin Ordinul nr. 4286/30 iulie 1999 al ministrului Educaţiei Naţionale, Andrei Marga.

Capacitatea

Vor participa în judeţul Neamţ, aproximativ 1350 de elevi, dintre care 1316 respinşi la prima sesiune.

Taxa de examen- 150.000 de lei. Cu această taxă, elevii se vor prezenta la centrele de examen şi nu la şcolile unde au absolvit cele 8 clase, pentru înscriere, în perioada 16-18 august.

Centrele de examen au fost stabilite de Consiliul de Administraţie al Inspectoratului Şcolar.

La Piatra Neamţ sînt două centre: şcolile 2 şi 5. La şcoala nr. 5 sînt arondate şcolile 5, 6, 27, 12, 28 şi şcolile din comunele Girov, Bîrgăoani, Ştefan cel Mare, Războieni şi Dragomireşti. La şcoala nr. 2 sînt arondate şcolile 2, 9, 1, 3, 4, 7, 26, 10 şi cele din comunele Mărgineni, Gîrcina şi Dobreni.

La Tîrgu Neamţ există un centru de examen la şcoala nr. 8, la care sînt arondate şcolile 8, 2, 3, 4, 1, 5 şi cele din Agapia, Grumăzeşti, Bălţăteşti, Cracăoani, Răucleşti, Pipirig, Petricani, Păstrăveni, Ţibucani, Timişeşti, Urecheni şi Vînători.

Singurul centru din zona Bicaz se află şcoala Bicaz Mărceni, la care sînt arondate şcolile din cartierele Mărceni şi Dodeni, şi din comunele Tarcău, Hangu, Bicazu Ardelean, Taşca, Bicaz Chei, Dămuc, Poiana Teiului, Grinţieş, Ceahlău, Borca, Farcaşa, Pîngăraţi şi Viişoara.

La şcoala din Roznov sînt arondate unităţile I-VIII din Roznov, Borleşti, Rediu, Cîndeşti, Zăneşti, Podoleni, Costişa, Piatra Şoimului, Dumbrava Roşie, Săvineşti şi Tazlău. Alte două centre de examen se află la Roman, la şcolile 9 şi 11.

Zvonul potrivit căruia, elevii adventişti de ziua a VII-a, care au susţinut şi au trecut primele examene- la limbă română şi matematică- şi nu s-au prezentat la cel de al treilea, vor da numai examen la cultură generală, nu s-a confirmat, pînă acum oficial la Inspectoratul Şcolar: "Nu avem nici o adresă oficială în acest sens. După regulament, în asemenea cazuri, examenul de capacitate ar trebui reluat integral", ne-a declarat inspectorul şcolar Victor Grigorescu, care a adăugat că "s-a auzit prin diferite medii că adventiştii vor beneficia de o altă reglementare, dar, pînă nu vine adresă oficială, ceva scris pe care să ne bazăm, nu putem face nimic".

Prima probă a examenului de capacitate va avea loc pe 23 august- lucrare scrisă la limba şi literatura română, cea de a doua pe 25 august- teza la matematică, iar pe 26 august se va susţine ultima probă, lucrare scrisă la cultură generală- geografia şi istoria României. Pe 27 august se afişează rezultatele şi se depun contestaţiile care se rezolvă pe 28, iar pe 29 se afişează rezultatele finale.

Bacalaureat

Numărul de elevi estimat în judeţul Neamţ: cca 400.

Taxa de examen- achitată la centrul de examen odată cu depunerea cererii de înscriere- 300.000 lei.

Candidaţii din judeţul Neamţ pot opta pentru orice centru, indiferent de liceul pe care l-au absolvit ori domiciliu.

Centre de examen: Liceul Teoretic "Calistrat Hogaş" (aproximativ 300 elevi) şi Grupul Şcolar "Industrie Alimentară Roman (aproximativ 100 de elevi).

Graficul bacalaureatului: 14-17 august- înscrierea candidaţilor; 18 august- proba orală la limba română; 20 august - lb. modernă- oral; 23 august. - română scris; 25 august- matematică sau una din disciplinele de profil- scris (proba C); 26 august - istoria românilor- scris; 27 august - disciplină la alegere- scris (proba F); 28 august - afişarea rezultatelor şi depunerea contestaţiilor; 29 august: rezolvarea contestaţiilor; 30 august- afişarea rezultatelor finale.

Plata profesorilor se va face în conformitate cu ordinul Ministrului Educaţiei Naţionale nr. 3980/16.06.1999.

Mariana AGHEORGHESEI

Invitaţie la T.T.

Rememorări pedagogice nemţene

Luna iulie

▲ 1-3/1912, a avut loc la Roman al XI-lea "Congres al Învaţătorilor" la care s-au dezbătut problemele: rolul educativ al şcolii primare, întreţinerea materială a şcolilor primare rurale, rolul învaţătorilor în îndrumarea mişcării cooperatiste etc. Au fost apreciate propunerile învaţătorilor nemţeni: Gh. Nicolau, Leon Mrejeriu, G.V. Ungureanu ş.a.

▲1/1924, s-adeschis "Colonia de Vacanţă a Casei Şcoalelor", cu 100 de normaliste din toata ţara. A funcţionat în fiecare lună iulie (seria I) până în 1932. Seria a II-a a fost în luna august, tot cu 100 de normaliste, tot până în 1932. Au creat un frumos "Imn al coloniei" (chiar din prima serie), un mic giuvaer al şului Piatra Neamţ.

▲1/1933, s-a deschis în locaul Şcolii Normale de Fete din Piatra Neamţ cursurile de limbă franceză ale studentelor de la Universitatea ieşeană, condus de profesorul universitar Nicolae Şerban, la care au predat profesori veniţi din Franţa.

▲ 1/1966, se adoptă Legea cu privire la înfiinţarea, organizarea şi funcţionarea liceelor de specialitate, conform careia s-au înfiinţat şi la noi liceele de specialitate.

▲ 5/1947, moare, la Bucureşti, Vasile Ispir, profesor de teologie la Universitatea Bucureşti, ecumenist şi misionar, născut la Tg. Neamţ, în 18 XII 1886. Preşedinte al "Congresului mondial pentru Înfrăţirea Popoarelor prin Biserica", ţinut la Copenhaga în 1922.

▲ 9-31/1939, cursuri de perfecţionare pentru maestrele de ţesaturi de la şcolile normale de fete din toata ţara, desfăşurate la Şcoala Normala de Fete din Piatra Neamţ.

▲ 9 iulie - 9 august/1939, s-au ţinut, la Şcoala Normala de Fete din Piatra Neamţ, cursuri de repetiţie pentru învaţatoare din întreaga ţara. Directoarea cursului, Eufrosina Savescu. Au predat şi profesoarele pietrene Natalia Gonciu, Aurelia Popescu, Elena Niculescu, Cleopatra Dobre, Viorica Mihăilescu, Victoria Tutunaru. A mai predat şi Agatha Bacovia de la Şcoala Normala de Fete din Bacau.

▲ 22/1941, s-a născut, la Piatra Neamţ, academicianul Al. Ungureanu.

▲26/1924, s-a promulgat "Legea Învăţământului Primar - Normal", la elaborarea careia a contribuit, ca deputat, ilustrul învaţator pietrean Leon Mrejeriu. Învăţământului primar şi normalist i se dădea structura unitară pe ţară.

▲ 29/1897, moare, la Iaşi, primul profesor de limba franceză al Universităţii din Iaşi, Ştefan Vârgolici, născut la Borleşti, în 13.10.1843.

Luna august

▲6/1895, n. la Piatra Neamţ, medicul fitopatolog, Iuliu Niţulescu, profesor la Facultatea de Medicina a Universităţii din Iaşi (m. 23.04.1975).

▲ 8/1907, n. la Borca - Neamţ, Gh. Cartianu - Popescu, chimist, academician, m. 26 iunie 1982. Liceul de Chimie din Piatra Neamţ îi poartă numele.

▲9/1916, moare la Bucureşti dr. Ştefan Buicliu, profesor la Facultatea de Medicină din Bucureşti; născut la Roman, 6.12.1857.

▲14/1891, născut la Roman, muzicianul profesor Mihai Jora (m. 10.04.1971, la Bucureşti).

▲ 24/1928, s-a nascut, la Borşeni - Razboieni, matematicianul Constantin Borş, profesor la Universitatea din Iaşi, autor al unor valoroase cursuri şi lucrări originale (mort în 1996).

▲ 28/1886, s-a născut la Pipirig profesorul sculptor, cu studii la Munchen, V.A. Gheorghiţă (mort 22.08.1966).

▲28/1917, a murit la Roman profesorul scriitor Calistrat Hogaş, înmormântat la Piatra Neamţ.

▲ 30/1940, cadrele didactice nemţene organizează la Războieni (pe atunci Sărbătoarea Razboienilor se ţinea la 30 august) o adunare de protest împotriva Dictatului de la Viena, la care a vorbit profesorul Ilie Minea, de la Universitatea ieşeana.

Profesor Traian CICOARE

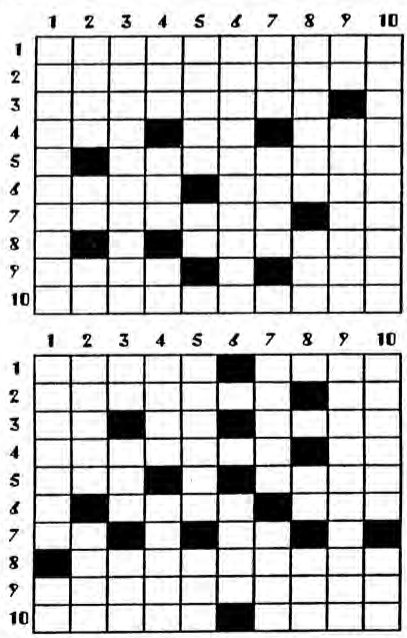

Un careu de... 10! (anagramat)

ORIZONTAL: 1) TUŞARE (pl.); 2) SRI; 3) GURA; 4) Organizaţie la... CUT! - Lei! - GEN RIT (reg.); 5) SENIL (var.); 6) NICI un... of! (sic) - Instrument la... IZVOR; 7) CAŞURI - Cununi!; 8) CALAFAT... şi ce?; 9) AVATI - Neamţ, la noi în judeţ!; 10) FRAG (pl.)

VERTICAL: 1) Nu-i PARAFINAT (fem.); 2) NEICA (var.) - Cuib fără păsări! - Ren!; 3) PILITĂ la... pneuri!; 4) Semeţ, dar liniştit! - MIRON - Pomadă (reg.); 5) A PLUTI - Sunt la Iaşi!; 6) TALCIOC (var.); 7) ŢAP - Bun la... BAMS; 8) TIRAŢI - AER; 9) Pieire! - LATINI la... rând!; 10) TAPUSI (nom.var.)

Unul cu... cioc! (surpriză)

ORIZONTAL: 1) BALCON! - SATANIC (sg.); 2) FRACŢIE - Comparaţie; 3) CRIC - ROC - Meşteşugar (var.); 4) Vindeau pe vremuri carburanţi - MAC; 5) Aproape (reg.) - Pus în cafea; 6) Un PACT la... plecare! - CALCA!; 7) ECU! - Leş!; 8) ARC; 9) Stă la... BARCĂ (var.); 10) MACRI (sg.) - RACITĂ

VERTICAL: 1) POCALE - SOC; 2) COŞ (var.) - SECU (reg.); 3) Nichel! - Perete - PORTIC (reg.); 4) STATICE - STRICATĂ (var.); 5) MĂRCI - CAPAC; 6) Vin cu... TRONC (fig.sg.); 7) LACURI (sg.) - Povaţă; 8) ACA de Barbu - CAS (fig); 9) BACTERIE; 10) DUŞCĂ - Îţi stă în... CARCĂ!

Victor CIUBOTARU

■ APOSTOLUL - *revistă a cadrelor didactice din judeţul Neamţ, serie nouă, apare prin colaborarea Sindicatului Învăţământ Neamţ cu Inspectoratul şcolar al judeţului Neamţ, Casa Corpului Didactic şi Asociaţia Învăţătorilor din judeţul Neamţ.*

■ FONDATORI: *C. Luchian, V. Gaboreanu, V. Scripcaru, M. Stamate, I. Rafail, M. Avădanei (noiembrie, 1934)*

■ CONSILIUL DIRECTOR: *Florin FLORESCU, Alina PAMFIL, Dumitriţa VASILCA, Gheorghe AMAICEI (martie 1999)*

■ Redactor şef: *Mircea ZAHARIA;* redactor şef adj.: *Ştefan CORNEANU* ■ *Ilustraţie plastică Dan CEPOI* ■ *Tiparul SC 5 AT SRL*

Casa Corpului Didactic, str. Petru Rareş nr. 24, tel: 223885; fax: 225332, Piatra Neamţ.

PREŢUL 2.000 LEI